

Sygn. akt VI GC 1069/15/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: st. sekr. sądowy Aleksandra Nyga

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2016 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa: P. K.

przeciwko: Towarzystwu (...) S.A. w W.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powoda P. K. kwotę 1 456,77 zł (jeden tysiąc czterysta pięćdziesiąt sześć złotych siedemdziesiąt siedem groszy) z odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 13 lutego 2015 r. do dnia zapłaty;
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz odsetki za opóźnienie od kwoty 3 853,08 zł (trzy tysiące osiemset pięćdziesiąt trzy złote osiem groszy) od dnia 13 lutego 2015 r. do dnia 24 sierpnia 2015 r.;
- 3) umarza postępowanie w pozostałym zakresie;
- 4) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 994,20 zł (jeden tysiąc dziewięćset dziewięćdziesiąt cztery złote dwadzieścia groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 1069/15/3

UZASADNIENIE

Powód P. K. wystąpił przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej w W. z pozwem o zapłatę kwoty 5 309,85 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 13 lutego 2015 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 11 stycznia 2015 r. samochód osobowy marki V (...) o nr rej. (...) stanowiący własność K. M. został uszkodzony w wyniku kolizji drogowej. Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody jest pozwany. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność co do zasady, a następnie wypłacił odszkodowanie w kwocie 4 654,38 zł z tytułu naprawy uszkodzonego pojazdu. Powód wstąpił w prawa poszkodowanego na podstawie umowy cesji wierzytelności. Wobec zastrzeżeń co do wysokości przyznanego odszkodowania powód zlecił niezależnemu rzeczoznawcy przeliczenie wysokości szkody w pojeździe, który określił koszt na kwotę 9 964,23 zł. Powód przedstawił pozwanemu dokumentację i wezwał pozwanego do zapłaty odszkodowania, jednakże pozwany nie zmienił decyzji.

Pismem z dnia 4 września 2015 r. powód cofnął pozew w zakresie kwoty 3 853,08 zł w związku z uregulowaniem w dniu 24 sierpnia 2015 r. przez pozwanego ww. kwoty tytułem należności głównej wraz ze zrzeczeniem się roszczenia.

W dniu 30 września 2016 r. w sprawie o sygn. VI GNc 2193/15/5 Sąd Rejonowy w Tychach wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że wypłacił odszkodowanie w kwocie 8 507,46 zł jako adekwatne do poniesionej szkody. Zdaniem pozwanego brak jest uzasadnienia użycia, w pojeździe eksploatowanym od 2001 r., części najdroższych nabytych w autoryzowanej stacji napraw. Powód nie udowodnił, iż uszkodzeniu uległy części nabyto w (...) i części nowe. Użycie części nabytych poza (...) do naprawy nie spowoduje, że pojazd straci na wartości. Powód nie wykazał, że pojazd jest nadal eksploatowany przez poszkodowanego, a z kolei sprzedaż samochodu po szkodzie w dniu 11 stycznia 2015 r. czyni roszczenie powoda bezzasadnym. Na poszkodowanym ciążył obowiązek minimalizacji kosztów szkody, dlatego użycie części zamiennych jest w pełni uzasadnione.

W zastrzeżeniach do opinii biegłego pozwany zakwestionował opinię w zakresie w jakim biegły nie uwzględnił ekonomicznej zasadności użycia do naprawy części zamiennych o jakości Q.

Sąd ustalił co następuje:

Bezspornym jest, że samochód osobowy marki V. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność K. M. został uszkodzony w wyniku kolizji drogowej. Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody jest pozwany. Bezspornym jest również fakt, iż pozwany po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłacił powodowi częściowe odszkodowanie w łącznej kwocie 8 507,46 zł.

Dowód: akta szkody, decyzja (k. 21), zweryfikowana kalkulacja naprawy (k. 30-31), wycena (k. 32-33).

Powód zlecił niezależnemu rzeczoznawcy przeliczenie wysokości szkody w pojeździe, który określił koszt naprawy na kwotę 9 964,23 zł.

Dowód: kalkulacja naprawy (k. 9-18).

W dniu 10 lutego 2015 r. poszkodowany i powód zawarli umowę cesji wierzytelności zgodnie, z którą cedent przelał na cesjonariusza swoją wierzytelność wynikającą z prawa do uzyskania odszkodowania w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 11 lutego 2015 roku.

Dowód: umowa cesji wierzytelności (k. 8).

Biegły sądowy M. D. w pisemnej opinii wskazał, że przyjęta przez powoda stawka za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych w wysokości 90 zł nie jest zawyżona i jest to stawka mieszcząca się w dolnej granicy stosowanej przez warsztaty rzemieślnicze. Biegły wyjaśnił, że w sytuacji zastosowania amortyzacji właściciel pojazdu musiałby pokryć różnicę w cenie części, a zatem nie zostałby mu zrekompensowany pełny koszt poniesionej straty. Skoro nie udokumentowano, że przed uszkodzeniem części nie były oryginalne, to takie powinny być zastosowane w naprawie. Biegły wskazał, iż kosztorys przedstawiony przez powoda wykonany jest prawidłowo, a koszt naprawy wynosił 9 964,23 zł brutto. Samochód po naprawie, nawet przy zastosowanych częściach oryginalnych, nie zyskałby na wartości po jej wykonaniu.

Dowód: opinia biegłego (k. 81-84).

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne oparto o nie budzące wątpliwości, merytoryczne dokumenty znajdujące się w aktach sprawy.

Sąd oddalił wniosek o dowód z zeznań świadka K. M. oraz wniosek pełnomocnika pozwanego o zobowiązanie powoda do przedstawienia książeczki serwisowej pojazdu uszkodzonego i innej dokumentacji obrazującej przebieg naprawy, jak również oddalił wniosek o dokonanie oględzin przez biegłego i opinie uzupełniającą, albowiem nie miały one znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez P. K. przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej w W. zasługiwało na uwzględnienie w zakresie zmienionego powództwa.

Powód domagał się zasądzenia kwoty 5 309,85 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 13 lutego 2015 r. do dnia zapłaty wskazując, że w drodze cesji nabył wierzytelność w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 11 lutego 2015 roku.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości podnosząc na poszkodowanym ciężył obowiązek minimalizacji kosztów szkody, dlatego użycie zamienników części zamiennych jest w pełni uzasadnione i rekompensuje poniesioną szkodę.

W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Podnieść należy, że w myśl obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście na nabywcę ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. W takim wypadku stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, a zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. W razie podjęcia kroków celem wyegzekwowania należności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę wierzytelności jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. W ocenie Sądu powód w należyty sposób wykazał, iż skutecznie nabył przedmiotową wierzytelność od poszkodowanego.

Sąd stosownie do art. 278 k.p.c. i art. 286 k.p.c. dopuścił dowód z pisemnej opinii biegłego sądowego z zakresu motoryzacji oraz ustnej uzupełniającej opinii biegłego sądowego.

Biegły sądowy M. D. w pisemnej opinii wskazał, że przyjęta przez powoda stawka za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych w wysokości 90 zł nie jest zawyżona i jest to stawka mieszcząca się w dolnej granicy stosowanej przez warsztaty rzemieślnicze. Biegły wyjaśnił, że w sytuacji zastosowania amortyzacji właściciel pojazdu musiałby pokryć różnicę w cenie części, a zatem nie zostałyby mu zrekompensowany pełny koszt poniesionej straty. Użycie do naprawy części fabrycznie nowych nie wpłynie na zwiększenie wartości samochodu po naprawie. Skoro nie udokumentowano, że przed uszkodzeniem części nie były oryginalne, to takie powinny być zastosowane w naprawie. Biegły wskazał, iż kosztorys przedstawiony przez powoda wykonany jest prawidłowo, a koszt naprawy wynosił 9 964,23 zł brutto. Samochód po naprawie, nawet przy zastosowanych częściach oryginalnych, nie zyskałby na wartości po jej wykonaniu.

Sąd pozytywnie ocenił sporządzoną opinię przez biegłego jako pełną, rzeczową i zgodną ze wskazaniami wiedzy w dziedzinie, której dotyczy, uznając, iż opinia biegłego ma charakter wieloaspektowy i wyczerpujący, została oparta na odpowiednio zgromadzonym materiale, z którego biegły wyprowadził logiczne i odpowiednio uzasadnione wnioski, dlatego też dokonując analizy zgromadzonego materiału dowodowego, oparł się na sporządzonej przez biegłego opinii.

Jednocześnie Sąd nie mógł zgodzić się ze stanowiskiem pozwanego, aby wypłacone powodowi odszkodowanie tytułem zwrotu kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu było adekwatne do poniesionej szkody.

Z art. 361 § 1 i 2 k.c. wynika zasada pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego. Zobowiązany do naprawienia szkody ponosi więc odpowiedzialność za wszystkie normalne następstwa zdarzenia, pozostające z tym zdarzeniem w adekwatnym związku przyczynowym. Należy wskazać, że szkoda może zostać naprawiona w drodze restytucji, gdy w wyniku prac naprawczych uszkodzony przedmiot doprowadzony zostaje do stanu technicznej używalności odpowiadającej stanowi przed uszkodzeniem. Zgodnie z zasadą pełnej kompensaty poniesionej szkody (art. 361 §2 k. c.) poszkodowany może domagać się od podmiotu odpowiedzialnego odszkodowania obejmującego poniesione koszty wspomnianych prac naprawczych.

W wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego, do których wydatków należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy (wyrok Sądu Najwyższego z 1 września 1970 roku., II CR 371/70, wyrok Sądu Najwyższego z 20 lutego 2002 roku, V CKN 903/00). Świadczenie zobowiązanego polegające na przywróceniu stanu poprzedniego lub zapłaceniu kwoty odpowiadającej wartości takiego przywrócenia (kosztów naprawy uszkodzonego przedmiotu) nie powinno przekraczać kosztów celowych, ekonomicznie uzasadnionych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1972 r., II CR 425/72, wyrok Sądu Najwyższego z 3 lutego 1971 roku, III CRN 450/70) Za "niezbędne" koszty naprawy należy uznać takie koszty, które zostały poniesione w wyniku przywrócenia uszkodzonego przedmiotu do stanu jego technicznej używalności istniejącej przed wyrządzeniem szkody przy zastosowaniu technologicznej metody odpowiadającej rodzajowi uszkodzeń. Kosztami natomiast "ekonomicznie uzasadnionymi" są koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego podmiot dokonujący naprawy. Nie ma przy tym znaczenia fakt, że ceny stosowane przez wybrany podmiot odbiegają (są wyższe) od cen przeciętnych dla określonej kategorii usług naprawczych na rynku. Jeżeli nie kwestionuje się uprawnienia do wyboru przez poszkodowanego podmiotu mającego dokonać naprawy, miarodajne w tym zakresie powinny być ceny stosowane właśnie przez ten podmiot. Przyjęcie cen przeciętnych dla określenia wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania, niezależnie od samej metody ich wyliczenia, która może być zróżnicowana, nie kompensowałoby poniesionej przez poszkodowanego szkody, gdyby ceny przyjęte przez podmiot dokonujący naprawy były wyższe od przeciętnych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 roku, III CZP 32/03). Co więcej należy zauważyć, że chodzi o przywrócenie do stanu sprzed wyrządzenia szkody pojazdu, jako całości. Przywrócenie do stanu poprzedniego oznacza wobec tego, że pojazd ma być sprawny technicznie i zapewnić poszkodowanemu komfort jazdy w takim stopniu jak przed zdarzeniem.

Konieczność wymiany uszkodzonej części stanowi niewątpliwie normalne następstwo działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła (art. 361 §1 K.c.); jeżeli nie da się jej naprawić w taki sposób, aby przywrócić ją do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę, musi zostać zastąpiona inną. Może wydawać się, że zastąpienie części już eksploatowanej, nową częścią powoduje, że poszkodowany zyskuje, gdyż w jego pojeździe pojawiła się część mająca większą wartość niż ta, która uległa zniszczeniu. Nie jest to jednak wniosek trafny, gdyż część po połączeniu jej z pojazdem nie może być oceniana, jako samodzielny przedmiot obrotu, lecz staje się jednym z elementów, które należy brać pod uwagę przy ocenie poniesionej straty. Stratę tę określa się przez porównanie wartości pojazdu przed zdarzeniem wyrządzającym szkodę i po przywróceniu go do stanu poprzedniego. O tym, że zamontowanie części nowych oryginalnych w miejsce starych prowadzi do bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanego można mówić tylko wtedy, gdyby spowodowało to wzrost wartości pojazdu, jako całości. Poszkodowany może żądać naprawienia szkody przez przywrócenie do stanu poprzedniego, a wtedy ubezpieczyciel powinien ustalić wysokość odszkodowania z

uwzględnieniem cen części nowych, jeżeli są one potrzebne do naprawy samochodu. W szczególności nie ma podstaw, aby odrębnie oceniać wartość części samochodu i jeżeli części stare były w chwili wypadku częściowo zużyte, obniżyć należne odszkodowanie.

Sąd podziela wyrażany w orzecznictwie pogląd, że niezasadne jest stosowanie zamiast części autoryzowanych serwisów części zamiennych nieoryginalnych. Nie ma normy prawnej, która nakazywałby poszkodowanemu naprawę samochodu przy pomocy nieoryginalnych części. Oczywistym jest, że zamienniki nie gwarantują odpowiedniej jakości, która może ujawnić się po pewnym okresie czasu, niemożliwym do przewidzenia. Co więcej w ocenie Sądu strona pozwana nie udowodniła, że wykonane naprawy doprowadziły do wzrostu wartości pojazdu („Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi”- SN III CZP 80/11). Wobec powyższych rozważań, mając jednocześnie w polu widzenia wnioski wysunięte przez biegłego, zdaniem Sądu poszkodowany miał prawo żądać użycia części nowych, ora zbył uprawniony o zastosowania stawki w wysokości 90 zł za roboczogodzinę. Strona pozwana powinna zaś była udowodnić, że doprowadziło to do wzrostu wartości pojazdu, czego zdaniem Sądu nie uczyniła. Należy zauważyć, że z art. 6 k.c. płynie wniosek, że prawa podmiotowe mogą być skutecznie dochodzone o tyle, o ile strona jest w stanie przekonać sąd, co do faktów, z których wyprowadza korzystne dla siebie twierdzenia. W ocenie Sądu pozwany nie sprostował dyspozycji przywołanego art. 6 k.c.

Zatem biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powoda roszczenie za zasadne i w związku z tym w punkcie 1 wyroku zasądzono na podstawie art. 436 k.c. w zw. z art. 435 k.c. w zw. z art. 822 § 1 k.c. od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 456,77 zł.

W toku postępowania powód cofnął pozew w zakresie kwoty 3 853,08 zł, wskazując że pozwany po wniesieniu pozwu uregulował w tej części sporną należność główną, dlatego na mocy art. 355 § 1 k.p.c. Sąd umorzył postępowanie w tym zakresie.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Jak wynika z § 2 gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie przewidzianym w § 1. Powód domagał się odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 13 lutego 2015 r. do dnia zapłaty, a także od kwoty 3 853,08 zł od dnia 13 lutego 2015 r. do dnia 24 sierpnia 2015 r., i żądanie to pozostawało uzasadnione w świetle powołanych przepisów.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania złożyły się kwoty: 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, 266 tytułem opłaty od pozwu, 511,20 zł tytułem opinii biegłego, 1.200,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z § 6 pkt. 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z dnia 3 października 2002 r. ze zm.).

SSR Jolanta Brzęk